

Den první – 1500 km na Východ

Tradiční náčelník reprezentačních výprav mládeže David Kaňovský stanovil přesun do Batumi již dlouho dopředu na den 17.10. 2014 po trase Brno (většina výpravy) – Vídeň – Istanbul – Trabzon – Batumi. Čekala nás cesta dlouhá téměř 1500 km.

V páteční deštivém předpoledni jsme se sešli na „starém“ brněnském autobusovém nádraží před hotelem Grand, kde jsme před 12.30 začali nastupovat do žlutého autobusu Student Agency. První nemilé překvapení nastalo brzy, na některých našich místenkách měli věci již jiní pasažéři, jedoucí z Prahy. Zatvrzele trvali na tom, že sedí správně. Palubní stevard nás tedy nějak rozesadil (místa pro tentokrát nějak vyšla, později, jak se ukáže, to bylo o něco horší). Seděl jsem tedy mimo náš sektor, ale holkám to naštěstí nijak nevadilo a ihned naladily palubní tablety na správné noty. Následně se ukázalo, že díky naší početné výpravě SA vyslala mimořádně souběžně ještě jeden autobus a proto asi vznikla nějaká duplicita místenek. Dejf se pak u stevarda přesvědčil o tom, že naše rezervace byly správné a my pokračovali v hodně deštivém počasí směr Vídeň. Díky asi tradiční páteční dopravní situaci jsme v rakouské metropoli nabrali přibližně dvacetiminutové zpoždění, což ale nikomu nijak nevadilo, času jsme měli dost.

Na cílovém peróně před vídeňským letištěm se pro mě překvapivě zjevil Petr Pisk, který se k nám připojil a ihned si všiml Aniččiného příručního zavazadla – semišového polštářku. Ihned se pokoušel navázat s Aňou lehce „škádlivou“ konverzací typu – s tím Tě do letadla nepustí atd., nicméně Aňa trvala na svém a na toto téma rozhodně neholdala nijak diskutovat☺. Poměrně dlouhou trasou přes letecký terminál jsme se přesunuli k odbavovacím přepážkám Tureckých aerolinií. Paní za přepážkou ochotně vyřešila problém, že bych snad měl sedět na opačném konci letadla než holky (nějak upravila zasedací pořádek), rozloučili jsme se s kufry a doufali, že tyto vyrazí stejným letadlem, nebo alespoň směrem, jako my. My vezeme celkem tři kufry a tak jsme s manželkou zkušeně rozdělili všechny desinfekční prostředky rovnoměrně do každého z nich, abychom minimalizoval riziko případných velmi nepříjemných ztrát. Myšlenka na to, že by ze tří kufrů do Batumi dorazily např. i dva (tedy nadpoloviční většina), ale že v tom třetím bylo úplně VŠE, byla přímo děsivá.

Do odletu zbývaly cca dvě hodiny, většinu z čekacího času jsme po asi dvou pasových kontrolách strávili postáváním či posedáváním před posledním kontrolním, již rentgenovým stanovištěm.

Při následném „prosvícení“ zaujal rakouské kontrolory Aniččin osobní batoh, ve kterém, nevím proč, si vezla téměř kompletní základní školní potřeby (prý aby mohla v letadle číst a psát...). Obsahem tudíž bylo i pouzdro, vybaveno mimo jiné nůžkami, kružítkem a množstvím dobře zastrouhaných pastelek. Nenapadlo mě zkontrolovat obsah pouzdra, Rakušany rozhodně ano. Vše nakonec naštěstí skončilo chápavým úsměvem paní kontrolorky.

Čím víc se blížil čas startu letadla, tím častěji mě začala mučit Eliška poznámkami a dotazy na teroristy (třeba jak se poznají...), padající letadla, jestli může během letu upadnout křídlo, jestli budeme padat do moře nebo na zem atd. Zkrátka úspěšně mě „zlepšovala“ náladu. Snažil jsem se jí vysvětlit, že jen cestou autobusem do Vídně jsme se statisticky tisícekrát častěji mohli „zabít“ než v letadle, ale to ji evidentně neuspokojilo.

Na palubě nás přivítaly milé a ochotné letušky a stroj začal letištní ranvej rolovat v přesně stanovený čas, tedy v 16.55 SELČ. Za několik málo minut jsme již měli Vídeň pod sebou, Elsa pokračovala ve svých dotazech a poznámkách, pozorovala snad každý jen trochu neobvyklý pohyb kohokoliv na palubě. Trošičku ji uklidňovalo vedle nás v tátově náručí sedící několikaměsíční miminko, které mělo evidentně jiné starosti než naše třináctiletá puboška. Anička u okénka za jasného počasí sledovala výhledy pod námi a my na palubním tabletovém displeji, který se náhle vyklopil z podhledu nad našimi hlavami, sledovali časové a délkové údaje o lince z Vídně do Istanbulu. Ve výšce cca 11000 metrů jsme se dozvěděli, že za okénkem je právě -58 st. Celsia (Anička – jak to tati, když tady je normální teplo a tam svítí slunko?...), že celá trasa je dlouhá cca 1300 km a že se k Istanbulu přibližujeme Boeingem 737 rychlostí přibližně 900 km/hod. Orientační mapka nás informovala i o přibližné aktuální poloze. Letušky nám nabídly teplé jídlo (nějaké kuřecí maso, rýži, k tomu řezy syrové ryby (asi losos) v salátu a nějaké pitíčko. Let trval pro mě překvapivě krátce a po přeletu Srbska, Rumunska a Bulharska mírně nepříjemné pohyby letadla a další všetečné poznámky a grimasy Elsy naznačovaly, že asi začínáme klesat nad Černým mořem a přibližujeme se k Turecku. Anička si stěžuje, že jí píchá v uších a současně mě oznamuje, že pod námi už vidí nějaká světélka. Holky párkrát před okýnkem cvaknou mobilem a za chvíli bezpečně dosedáme na ranvej v Istanbulu. Cesta trvale bez pěti minut jen dvě hodiny.

Díky časovému posunu nám na mobilech přiskočí jedna hodina dopředu a nás čekají další dvě do startu vnitrostátní linky z Istanbulu do Trabzonu. Z pobytu na instanbulském letišti stojí za zmínku snad jen to, že turecká kontrola měla pro obsah Aniččina pouzdra o poznání menší pochopení než ta rakouská, ale vše se naštěstí obešlo bez nějakého incidentu. Další Boeing 737 vypadá o poznání „unaveněji“ než ten mezinárodní a tomu po startu odpovídá i frekvence Eliščiných poznámek a otázek. Z Istanbulu odlétáme s asi dvacetiminutovým zpožděním, které je však nad Tureckem dohnáno a v severovýchodním tureckém městě Trabzon jsme opět podle plánu, tedy kolem půlnoci tureckého času.

Malá odbavovací hala je vybavena dvěma spícími pásovými dopravníky, na kterých nám za chvíli mají dorazit naše poklady, odevzdané ve Vídni. Po chvilce napětí se zpoza zástěny začínají vynořovat první zavazadla, na která již čekáme společně s federální slovenskou výpravou. Kusy sedí, bohužel se musí řešit nějaké újmy na dvou zavazadlech – utržené madlo a ještě jedno nějaké poškození.

Z Trabzonu máme být přepraveni již do gruzínského Batumi, a to již autobusem pořadatelů. Před letištní budovou skutečně postávají dva pokuřující týpci s plakátem loga ME a začínají na nás gestikulovat. V tuto chvíli oprašuje svou ruštinu Petr Pisk a snaží se od borců zjistit podrobnosti. A mě je jasné, že jsem zpátky na VÝCHODĚ!. Na Petrovu otázku : „Skolko časa jiščo?“ týpek odpovídá: „Tri-četyre časá“ Hm, je to asi 180 km, čtyři hodiny-kdo ví, co nás ještě čeká. Venku chčije, letištní pikolík definitivně zavřel halu a my jsme venku, už dost uondaní a děcka už mají dost. Jsou sice přistaveny dva docela normálně vypadající autobusy, ale kolem nich pobíhají různí ribjonci různé barvy pleti, především rusky mluvící. Teď je mi jasné, že v autobuse nebudeme sami.

Přichází kýžený rozkaz továryšča s cigaretou: Slovákija v pervoj bus, Čechoslovákija v drugij bus...Hm, vítej v Evropě, synku. Tak tedy rychle kufry do kufru a v druhuj bus. Opět nějak hapruje počet volných míst. Okamžitě usazují holky na první dvě volná sedadla která vidím, protože na spoustě jiných vidím ty předtím venku pobíhající ribjonky. Holky mají místo

vepředu, já se tlačím do zadu a беру ve skupině již sedících z naší české výpravy poslední volný flek. Nataša Richterová poctivě a usilovně drží místo Lucce Ambrožové, ta má tedy kliku. Martina Fusková už menší, ale usedá do volné „díry“ vprostřed mezi zadními sedadly. No a štěstí nemá p. Jasný, na toho už zbývá pouze místo v uličce. Chvilí postává, pak sedá a později zalehává v uličce...Nu, charašo, v period máľčiki!

Po rozjezdu, za trvalého intenzivního deště, většina osádky usíná. Jak jsem předeslal, někteří v poloze ležícího střelce. Po dvou hodinách zastavujeme na turecko-gruzínské hranici. Venku stále chčije a chčije. Podávám pasy holkám, nevíme co bude. Někdo hlásí, že mají náš seznam a že pasy nebude tedy ani třeba. Jo, kéž by. Za chvíli je jasno, všichni ven, pasy sebou, bagáží ponechat. Hm, noťas, foťák...Za chvíličku stojím na turecké celnici, kde chtějí náš pas, ale vše jde rychle, dva úředníci pracují rychle, ale hlavně jsou profi připraveni, mají data v PC, přiloží čipy pasů, za vteřinu bouchají štempl a posílají nás dál, do jakési uličky. Na začátku stojí již postarší gruzínský policista a chce jen zkontrolovat, že nám jeho turecký kolega to razítko skutečně dal. No fajn, říkám si, za chvíli vylezeme, a jsme buse a valíme konečně do Batumi. Hm, chyba lávky, synku. Jsme v mezizóně, dlouhé několik set metrů. Probíháme kalužemi, z přístřešku na nás intenzivně valí voda. Většina využívá možnosti použít toalety, jejichž dveře se objevují na začátku zóny. Po otevření dveří jsem se okamžitě vrátil cca o dvacet pět let zpátky, do okamžiků, ve kterých jsem vykonával potřebu v přestávkách fotbalových utkání na toaletách fotbalového stadiónu v Dolním Benešově. Uličkou jsme tedy nějak víceméně úspěšně pročvachtali a objevili se najednou v další hale, již na gruzínském území. Čtyřry budky, ale pouze adín tovaryšč. „Davajte pasporta.“ Kontrolní úkon, který na turecké straně trval max 5 vteřin, tady trval několik minut, ze začátku u každého. Když jsme totálně ucpali prostor před kontrolními budkami, postupně se zjevili další tovaryšči, obsadili všechna kontrolní stanoviště a propouštěcí proces poněkud urychlili. Během té celní procedury především na gruzínské straně, předtím též na těch toaletách v celním prostoru, jsem si vybavil okamžiky z dětství a mládí, několikahodinové fronty na polských a východoněmeckých hranicích, vše, co s tím souviselo. Okamžitě jsem si opět uvědomil, jak jsem rád za to, že dnes žiji tam, kde žiji...To byl bleskový návrat do ne tak daleké minulosti...

Poté, co jsme všichni úspěšně prošli gruzínskou celní kontrolou, na mobilech se nám čas posunul o další hodinu dopředu. Najednou tedy bylo 5 hodin ráno místního času (3 hodiny SELČ). Autobusem by to do Batumi měl být jen kousek, cca 20 km. Ano, za chvíli se již objevují docela hezky a moderně nasvícené některé stavby města, vedle nich se však tyčí spousta starých nám dobře známých zdevastovaných paneláků. Projíždíme centrem Batumi já mám pocit, že jsme zase zpátky v Evropě. Hlavně se již všichni těšíme do hotelu. Před šestou hodinou nám řidič zastavuje před hotelem ITOURIST, jenž z prvního dojmu nevypadá vůbec špatně. Jen dveře jsou zavřeny....A venku pořád chčije... Ale za chvíli se jeden automat otevírá a my můžeme konečně dovnitř.

Pán na recepci, zjevně překvapen, co se to děje, nedokáže zprvu vůbec reagovat. Dejť je v druhém autobuse. Někdo se osmělil a šel to za pánem na recepci zkusit. Ten začal zmateně cosi hledat v PC, pak začal vyvolávat spoustu jmen, bohužel téměř žádné nepatřilo nikomu z naší výpravy. No postupně se podařilo nějak objasnit, kdo jsme a hlavně, co chceme. Pán říká, že pro většinu nemá zatím volné pokoje a že až od 10-12 hodin dopoledne. Přichází Dejť a potvrzuje vlastně to, že máme nárok na ubytování až od 18.10.2014. V tu chvíli jsme smířeni, že většina z nás stráví další hodiny na podlaze před recepcí. Někteří měli štěstí a jejich pokoje již byly volné. Pak se do věci vložil pan Marek a vykomunikoval s recepčním jakési zpřeházení a směny (snad rezervovaných, nevím) pokojů tak, že jsme nakonec všichni dostali k dispozici dvoulůžkové pokoje. Ti, co potřebovali třetí lůžko, velmi ochotně svolili k tomu, že se věc dořeší až během dne. Pro nás s holkama to ale ještě nebyl konec, jelikož zámek dveří nám přiděleného pokoje nereagoval na čipovou kartu. Kufry před dveřmi, a nic....To není možné a už mi trochu teče nerv. Jdu to dolů reklamovat, borec karty přechipuje a zase nic. Tak tam jdu znova, on že už OK, zase nic. Asi mi příliš nerozumí, tak si беру na pomoc Elsu. Po osmi letech angličtiny by už něco mohla umět a tak by tátovi měla helfnout. Taky že jo, něco tam zaspíkovali, pikolík nám sedlákům tedy jde ukázat, jak se otevírají dveře čipem v moderním hotelu. Nicméně červená svítí dále a zámek

je neoblomný. Dostáváme tedy jiný pokoj, tam již karta reaguje a před sedmou ranní tedy definitivně přistáváme. Následuje rychlý panák slivovice, rychlá sprcha, rychlý panák slivovice a konečně vytoužená BETLE! Za chvíli se přilísá Anička, Elsa už funí ve druhé.....